

Publicerad 2012-03-20 16:56 av Albmi

Ett kåseri jag skrev som uppgift i textkommunikation för några veckor sedan. Är dock inte helt säker på vad jag tycker om den, såhär i efterhand kan jag väl tycka att den är lite för osammanhängande och sådär, men jaja. Jag tänker slänga upp den här ändå

Agent 022Y på nya äventyr

Det var en vacker dag i Juli när jag låg på rygg i gräset och solade som jag hörde hur husse och husses kompis, den där dalmasen Roger, kom gående nedför stigen emot vattnet. Jag reste mig upp och började trava efter dem medan jag tänkte för mig själv ”Jaså, di ska ut på vattenjakt?” Men när jag kom fram till båten så såg jag att de tänkt ta med sig öl och jag tänkte för mig själv ”näe, di här, hä gå aldri vägn, hä ä no bäst i ta å följ mä å styr åpp di här”. Sagt och gjort, jag satte mig i båten med de två livliga tvåbeningarna och så bar det av ut på vattnet.

Vi hade inte hunnit många simtag innan de börja prata om att spela nationalsången och jag sa ”med vadå? Int ha ni nå instrument!” men inte lyssnade de på mig inte. De tog upp varsin burk, tog på den där ringen, titta på varandra, log och nickade och öppnade burken. Och det var det, inget mer hände, vart tog nationalsången vägen?

När man är ute med de där två på fisketur så måste man hela tiden hålla koll för annars kan man få en bitsk liten tuss i örat och det ska ni veta, det är inte trevligt. Att säga till dem hjälper inte för det spelar ingen roll hur mycket jag än försöker tala om för dem att de ska ta det försiktigt, de bara ignorerar mig och fortsätter slänga bitska små tussar omkring sig som om det vore fullkomligt ofarligt.

Och sedan har jag fått höra att de fiskade med en sån där utter. Jag är ganska säker på att det inte är tillåtet, jag har då för mig att uttrar är fridlysta djur som man inte får jaga ens på skoj, det får inte jag i alla fall. Och dessutom hade de knutit fast uttern i ett koppel, om jag varit utter hade jag minsann gått och klagat. Riktigt vart vet jag inte, jag är ju faktiskt inte utter, men det måste ju finnas någonstans dit även uttrar kan gå och klaga.

När de väl lyckas få upp en slemmig varelse med hjälp av uttern och de bitska tussarna så sträcker de fram den till mig, som om de tycker att jag ska göra något med den. Jag har aldrig förstått vad de menat med det och de verkar inte ha förstått att jag minsann inte alls tänkt röra vi de där sprattlande och slemmiga varelserna, näe, fnys!

Ju längre denna jakt pågick, desto mer drack de ut av det där vattnet som de kallar öl. Och öl förstår ni, det har en väldigt konstig och jobbig effekt på tvåbeningar. Ju mer de dricker utav det, desto konstigare idéer får de och desto högljuddare och pratgladare blir de. Men den allra konstigaste effekten av alla måste ändå vara att ju mer de dricker desto törstigare verkar de bli. Ja, ni hör väl själva hur det låter, ett vatten som man blir törstigare av? Vid min tass det är minsann ett mycket dåligt vatten.

När denna kattfärd äntligen var över och vi var ungefär tjugo simtag ifrån stranden så orkade jag inte vänta på att båten skulle komma fram utan jag hoppade i och simmade sista biten, klev ur vattnet och började rusa

emot huset. Att skaka av mig vattnet hade jag inte stund till, jag hade fått världens hundigaste ide och ingen stund fick gå till spillo. När jag kom till lyan så skyndade jag mig in genom öppningen, sprang in i husses sovrum och hoppade upp och la mig till rätta på hans bädd, nu skulle han minsann få för alla bitska tussar han kastat på mig och alla slemmiga varelser han tyckt att jag ska lukta på. Ja, nu ska han minsann få, för lukten av blöt hund är nämligen något av det värsta tvåbeningar vet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Albmi med Poeter.se id #30547 innehar upphovsrätten